

УДК 37.013.74

DOI <https://doi.org/10.12958/1817-3764-2025-4-169-175>

Краснова Наталія Павлівна,

кандидат педагогічних наук, доцент,

доцент кафедри соціальної педагогіки

ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»,

м. Лубни, Україна.

krasnova.natulya@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-5308-3909>

РЕАЛІЗАЦІЯ КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ФАСИЛІТАЦІЇ

У сучасних умовах соціально-політичних та економічних викликів, що постали перед нашою державою, проблема впровадження компетентісного підходу у вищій школі набуває особливої актуальності. Це зумовлено зростаючою потребою у фахівцях, здатних до гнучкої адаптації в умовах динамічних трансформацій суспільства, економіки та глобалізованого освітнього простору. Відповідно, особливого значення набуває інтеграція технологій фасилітації у навчальний процес, адже саме вони створюють умови для особистісно орієнтованого формування як професійних, так і соціально значущих компетентностей. Варто підкреслити, що зазначена трансформація освітньої парадигми сприяє не лише ефективному засвоєнню знань, а й розвитку критичного мислення, формуванню креативного потенціалу та готовності майбутніх фахівців до самостійного пошуку інноваційних рішень.

На сьогодні освітня доктрина ґрунтується на принципі безперервності навчання, який органічно поєднується з компетентісним підходом до підготовки майбутніх спеціалістів. Згідно з сучасними науковими позиціями, знання не можуть бути механічно «передані» або «впроваджені» у свідомість іншої людини; вони формуються лише за умови створення сприятливого освітнього середовища, що стимулює активну діяльність суб'єкта пізнання (Башкір, 2018). Таким чином, ключовим

завданням закладу вищої освіти є організація навчального процесу так, щоб студент мав змогу особистісно та професійно конструювати власну систему знань.

Необхідно зазначити, що освітня пластичність, яка є фундаментальним чинником розвитку особистості, тісно пов'язана з процесами адаптації як у біологічному, так і в соціальному вимірах (Дяченко-Богун, 2014). Процес навчання постає не лише як механічне накопичення та відтворення інформації, але й як критична оцінка, аналітичне опрацювання та відбір релевантних даних в умовах інформаційного перевантаження. Саме тому в сучасному суспільстві, яке характеризується стрімким розвитком технологій та зростаючою соціокультурною динамікою, надзвичайно важливою стає підготовка висококваліфікованих фахівців, здатних ефективно взаємодіяти, приймати самостійні рішення та адекватно реагувати на багатовекторні виклики сучасності. У цьому контексті акцент переноситься на формування особистості, які вирізняються високим рівнем інтелектуальної зрілості, професійної компетентності та інноваційного мислення (Print, 2015).

Таким чином, розвиток компетентностей можна інтерпретувати як поетапний процес: від накопичення й систематизації інформації до формування інтегрованих професійних компетенцій, що становлять основу професійної зрілості майбутнього фахівця.

Варто звернути увагу й на те, що у науковому дискурсі спостерігається активна дискусія щодо визначення й застосування поняття «фасилітація». Так, у працях Н. Бочкарьової, О. Галіцян, Т. Гури, О. Левченко та ін. розглядається загальне розуміння фасилітації, тоді як О. Близнюкова, І. Жижина, П. Орлов, Н. Хупавцева трактують це явище крізь призму психологічних підходів. Питання формування фасилітаційної компетентності педагога піднімаються у наукових працях В. Желанової, О. Фокши, К. Шевченко, а інноваційні освітні технології фасилітації аналізуються в роботах О. Левченко, А. Мартинова, Ю. Поповського, О. Романишиної, О. Фісун та ін. Розвиток фасилітаційної компетентності викладачів закладів вищої освіти як суб'єктів професійної діяльності досліджують О. Галіцян, Т. Койчева та інші науковці.

Зарубіжна наукова традиція також пропонує ґрунтовні доробки з даної проблематики. Так, питання інтеграції фасилітаційних практик у навчальний процес детально висвітлюються у працях П. Бострома, К. Вінтерборна, С. Гайса, Дж. Дженкінса, Д. Тейлора, Д. Хантера та ін. Окремі аспекти фасилітаційної взаємодії, зокрема, активізація потенціалу освітнього середовища, вибір ефективних фасилітаційних технік та розробка етапів впровадження фасилітаційних стратегій – представлені у дослідженнях К. Аспінвола, Ч. Ванга, Л. Локієра, Ф. Мартіна, А. Садафа, С. Сміта, Р. Шварца та ін.

Незважаючи на значний рівень теоретичного й методичного опрацювання проблематики професійної підготовки здобувачів вищої освіти, все ще спостерігається суперечність між широким спектром форм, методів і засобів, які активно застосовуються у навчальному процесі, та недостатнім використанням їх потенціалу для розвитку готовності студентів до фасилітаційної взаємодії у майбутній професійній діяльності. Саме усвідомлення цієї суперечності визначило актуальність обраної теми нашого дослідження, *метою* якого є обґрунтування можливостей інтеграції фасилітаційного підходу у процес реалізації компетентної

парадигми підготовки фахівців у закладі вищої освіти.

Варто зазначити, що професійна компетентність розглядається сучасною наукою як інтегративна характеристика професійної ідентичності особистості. Вона ґрунтується на глибоких знаннях як у загальнотеоретичній, так і у спеціалізованій дисциплінарній площині, а також включає сукупність практичних навичок, умінь і професійного досвіду, необхідних для досягнення високого рівня ефективності у професійній діяльності (Побірченко, 2012).

Сучасне розуміння професійного розвитку ґрунтується на положенні про його безперервність, що передбачає постійне вдосконалення й підвищення рівня компетентності протягом усього життя. Відповідно, модель професійної компетентності, яка має універсальний характер, охоплює низку ключових складових:

- спеціалізована практична компетентність, що визначає здатність майбутнього фахівця ефективно застосовувати поглиблені знання, сучасні методи та технології у професійній діяльності, забезпечуючи його мобільність та конкурентоспроможність на ринку праці;

- соціокультурна компетентність, що виявляється у готовності приймати зважені рішення, брати участь у колективних дискусіях, вирішувати конфлікти ненасильницькими методами та здійснювати ефективну міжкультурну комунікацію (Квітка, 2019; Дольнікова, Гончаров, 2025);

- психоемоційна компетентність, яка передбачає розвиток емоційної чутливості, умінь саморефлексії та емпатійної взаємодії у міжособистісних стосунках;

- інформаційно-аналітична компетентність, що ґрунтується на володінні сучасними інформаційними технологіями, методами збору та обробки даних, а також критичним аналізом інформаційних потоків;

- комунікативна компетентність у сфері міжкультурного спілкування, що передбачає володіння іноземними мовами та високий рівень мовної культури, які виступають обов'язковими умовами ефективної професійної взаємодії у глобалізованому середовищі (Дубровіна, Казакова, Юр'єв, 2022).

З огляду на гуманістичну парадигму освіти, важливим є усвідомлення діалектичної напруги між індивідуальними прагненнями студента та нормативними вимогами соціокультурного середовища. Орієнтація на особистісний розвиток передбачає створення умов, у яких здобувач освіти не лише засвоює навчальні плани й програми, але й усвідомлює їх як ресурс власного становлення, формуючи власну ідентичність. Відповідно, особистісно орієнтоване навчання розглядається як кульмінаційна форма освітнього процесу, яка передбачає гармонійне поєднання розвитку та саморозвитку студента, що діє як активний суб'єкт пізнавальної й практичної діяльності.

Аналіз зарубіжної науково-методичної літератури (Hardika, Aisyah, Gunawan, 2018; Munandar, 1999) показує, що фасилітативне навчання базується на проблемно-орієнтованій моделі. Її сутність полягає в акценті на процеси та завдання, з якими стикаються студенти у реальному житті. Ключові характеристики цієї моделі включають: роль викладача як фасилітатора навчального процесу; визначення студентів як головних суб'єктів освітньої діяльності; використання індивідуального й колективного досвіду студентів як важливого навчального ресурсу; застосування фасилітативної лексики та стратегій комунікації; зниження психологічної напруги у навчанні; акцент на креативності як очікуваному результаті освітньої діяльності; використання рефлексивних форм оцінювання, які поєднуються з розвитком критичного мислення.

Таким чином, фасилітаційний підхід у контексті компетентнісної освіти можна вважати ефективним інструментом формування професійної готовності майбутніх фахівців, оскільки він забезпечує баланс між індивідуальними потребами студентів і вимогами сучасного соціально-професійного середовища.

У сучасному науково-педагогічному дискурсі фасилітація в освітньому середовищі трактується як процес стимулювання інтелектуального та емоційного розвитку особистості, спрямований на посилення її автономії, свободи вибору та формування критичного мислення. Саме цей підхід дозволяє відходити від

залежності від домінуючих соціальних догм і акцентувати увагу не стільки на засвоєнні стандартизованих знань і навичок, скільки на рефлексивному навчанні, яке передбачає розвиток емоційної сфери, особистісних переживань, соціокультурної інтерактивності та практичної діяльності студентів. У межах групової когнітивної активності учасники мають можливість самостійно структурувати та модифікувати власну взаємодію, що сприяє підвищенню рівня самостійності та відповідальності (Rogers, 1969).

Діалогічна взаємодія у навчальному процесі виступає унікальною соціокультурною платформою, яка забезпечує інтеграцію нового досвіду сприйняття та сприяє трансформації усталених інтерпретацій у психологічному розвитку особистості. З огляду на це, діалог можна розглядати як ключовий механізм гуманізації освітніх практик, орієнтований на розкриття й розвиток особистісних аспектів студентів (Березка, 2018). Важливо підкреслити, що елементи діалогу нерозривно пов'язані з індивідуальними прагненнями, смисловими орієнтирами та інтересами учасників навчального процесу. У межах навчальної практики високу ефективність демонструють такі методи, як кейс-метод, аналіз критичних інцидентів, метод свідомості конфронтації тощо, адже вони стимулюють рефлексивне обговорення та критичне осмислення змісту.

Використання ділових ігор, що моделюють технологічні та організаційні процеси навчання, сприяє не лише активізації пізнавальної діяльності студентів, а й створює умови для їхньої безпосередньої участі у формуванні дидактично орієнтованих сценаріїв. Це, своєю чергою, поглиблює як теоретичні, так і практичні знання, формує навички стратегічного управління освітнім процесом у групі.

Особливе місце займають евристичні технології навчання, спрямовані на формування автентичного інтелектуального досвіду. Вони забезпечують умови, за яких студенти стикаються з власними когнітивними труднощами, здійснюють їх детальний аналіз, і таким чином набувають уміння ідентифікувати проблеми, генерувати інноваційні рішення, проводити

багатогранний аналіз об'єкта дослідження та емпатійно сприймати позиції інших (Нефедченко, 2023).

У практиці вищої школи дедалі більшої ваги набувають підходи, орієнтовані на індивідуальні результати навчання, які еволюціонують у кооперативну взаємодію. Такий формат має високий рівень ефективності, оскільки ґрунтується на принципах соціальної фасилітації (Нестеренко, 2014). Вона забезпечує не лише глибоке засвоєння навчального матеріалу, але й розвиток соціально значущих якостей особистості, таких як емпатія, саморегуляція та відповідальність. Водночас позиціонування студента у навчальному просторі прямо впливає як на його емоційний стан, так і на результативність освітньої діяльності.

Методики колективної взаємодії у навчальному процесі сприяють формуванню навичок співпраці, участі у діалогічних практиках, а також спільному вирішенню освітніх проблемних ситуацій. Це дозволяє студентам долучатися до колективного створення та осмислення навчальних завдань у межах академічної групи (Курило, Караман, 2022).

Важливим аспектом є різноманітність підходів до класифікації фасилітаційних методів, що забезпечує можливість комплексного аналізу таких показників, як емоційна стійкість, рівень екстраверсії, особливості акцентуацій особистості, комунікативні стратегії, професійна мотивація, когнітивна та організаційна компетентність, ефективність вербальної комунікації, інноваційна відкритість і здатність

до глибокого сприйняття. Це ще раз підтверджує високий потенціал фасилітації як стратегічної методології сучасної вищої освіти, яка є важливим елементом особистісно орієнтованого підходу.

Таким чином, впровадження фасилітації у навчальний процес закладу вищої освіти передбачає відмову від виключно трансляційної моделі навчання на користь створення освітнього середовища, де студент виступає активним суб'єктом власного розвитку. Саме завдяки самостійній та спільній діяльності він формує необхідні компетенції, розвиває здатність до рефлексії, критичного й креативного мислення. Використання фасилітаційних технологій – таких, як ділові ігри, кейс-методи, проектна та евристична діяльність, діалогові практики – сприяє комплексному розвитку професійних компетентностей, що відповідають викликам сучасної професійної сфери. Успішна інтеграція фасилітації у навчальну діяльність можлива за умови належної методичної та організаційної підготовки, удосконалення навчальних програм, упровадження варіативних форм навчання та розвитку інституційної культури співробітництва.

Подальший науковий пошук у цьому напрямі може бути зосереджений на розробці конкретних інструментів та методик фасилітації, у тому числі із застосуванням цифрових технологій, що дозволить оптимально інтегрувати фасилітаційний підхід у різні компоненти сучасного освітнього процесу для досягнення максимальної ефективності.

Література

1. Башкір О. І. Активні й інтерактивні методи навчання у вищій школі. *Педагогіка та психологія*. 2018. Вип. 60. С. 33–44. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znprkhnpu_ped_2018_60_6 (дата звернення: 10.02.2025).
2. Березка С. Використання методів фасилітації у соціально-психологічному тренінгу: практичні аспекти. *Гуманізація навчально-виховного процесу*. 2018. Вип. 4(96). С. 318–328.
3. Дольнікова Л. В., Гончаров М. С. Педагогічні підходи до формування громадянської компетентності студентів у закладі вищої освіти в період війни. *Педагогічна академія: наукові записки*. 2025. № 21. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.16877898>
4. Дубровіна І., Казакова Н., Юр'єв О. Формування комунікативної культури освітян як основа суб'єкт-суб'єктної взаємодії «викладач-студент». *Перспективи та інновації науки*. 2022. № 4(9). С. 104–114. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-4\(9\)-104-114](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-4(9)-104-114)
5. Дяченко-Богун М. Активні методи навчання у вищому навчальному закладі. *Витоки педагогічної майстерності*. 2014. Вип. 14. С. 74–79. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vpm_2014_14_14 (дата звернення: 10.02.2025).

6. Квітка О. О. Формування компетентності культурної обізнаності й самовираження студентів гуманітарних спеціальностей. *Jurnalul Umanitar Modern. Republica Moldova*. 2019. № 1. С. 23–27.

7. Курило В. С., Караман О. Л. Фасилітація як метод формування сприятливого соціально-психологічного клімату та партнерства в закладі вищої освіти. *Освіта та педагогічна наука*. 2022. № 2(180). С. 59–69. DOI: [https://doi.org/10.12958/2227-2747-2022-2\(180\)-59-69](https://doi.org/10.12958/2227-2747-2022-2(180)-59-69)

8. Нестеренко В. В. Фасилітативна підтримка студентів у процесі їхньої самореалізації і саморозвитку як суб'єктів самостійної навчальної діяльності. *Збірник наукових праць Херсонського державного університету. Педагогічні науки*. 2014. Вип. 65. С. 248–254.

9. Нефедченко О. І. Розвиток технологій евристичної освіти в українській вищій педагогічній школі : монографія. Суми : Сумський державний університет, 2023. 254 с.

10. Побірченко Н. С. Компетентнісний підхід у вищій школі: теоретичний аспект. *Освіта та педагогічна наука*. 2012. № 3. С. 24–31.

11. Hardika N., Aisyah E., Gunawan I. Facilitative Learning to Improve Student Learning Creativity. *Advances in Social Science, Education and Humanities Research : Proceedings of the 3rd International Conference on Educational Management and Administration (CoEMA 2018)*. Vol. 269. Atlantis Press, 2018. P. 98–107. DOI: <https://doi.org/10.2991/coema-18.2018.44>

12. Munandar S. C. U. Creativity and Education: A Study of The Relationshis between Measures of Creative Thinking and A Number of Educational Variables in Indonesian Primary and Junior Secondary Schools. Jakarta : Ditjen Dikti Depdikbud, 1999. 128 p.

13. Rogers C. Freedom to Learn: A View of What Education Might Become. (1st ed.). Columbus, Ohio : Charles Merrill Excerpt, 1969. 358 p.

14. Print M. Education for Democratic Citizenship in Europe: Policies, Programs and Pedagogical Strategies. Strasbourg : Council of Europe, 2015. 123 p.

References

1. Bashkir, O. I. (2018). Aktyvni y interaktyvni metody navchannia u vyshchii shkoli [Active and interactive teaching methods in higher education]. *Pedahohika ta psykholohiia – Pedagogy and Psychology*, (60), 33–44. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpkhnpu_ped_2018_60_6 (Last accessed: 10.02.2025) [in Ukrainian].

2. Berezka, S. (2018). Vykorystannia metodiv fasylytatsii u sotsialno-psykholohichnomu treninhu: praktychni aspekty [The use of facilitation methods in social and psychological training: practical aspects]. *Humanizatsiia navchalno-vykhovnoho protsesu – Humanisation of the educational process*, 4(96), 318–328 [in Ukrainian].

3. Dolnikova, L. V., & Honcharov, M. S. (2025). Pedahohichni pidkhody do formuvannia hromadianskoi kompetentnosti studentiv u zakladi vyshchoi osvity v period viiny [Pedagogical approaches to the formation of civic competence of students in a higher education institution during the war]. *Pedahohichna akademiia: naukovi zapysky – Pedagogical Academy: Scientific Notes*, (21). DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.16877898> [in Ukrainian].

4. Dubrovina, I., Kazakova, N., & Yuriev, O. (2022). Formuvannia komunikatyvnoi kultury osvitian yak osnova subiekt-subiektnoi vzaiemodii «vykladach-student» [Formation of teachers' communication culture as the basis for subject-subject interaction «teacher-students»]. *Perspektyvy ta innovatsii nauky – Prospects and Innovations in Science*, 4(9), 104–114. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-4\(9\)-104-114](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-4(9)-104-114) [in Ukrainian].

5. Diachenko-Bohun, M. (2014). Aktyvni metody navchannia u vyshchomu navchalnomu zakladi [Active teaching methods in higher education institutions]. *Vytoky pedahohichnoi maisternosti – Sources of pedagogical mastery*, (14), 74–79. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/vpm_2014_14_14 (Last accessed: 10.02.2025) [in Ukrainian].

6. Kvitka, O. O. (2019). Formuvannia kompetentnosti kulturnoi obiznanosti y samovyrazhennia studentiv humanitarnykh spetsialnestei [Formation of cultural awareness and self-expression competence in students of humanities]. *Jurnalul Umanitar Modern. Republica Moldova*, (1), 23–27 [in Ukrainian].

7. Kurylo, V. S., & Karaman, O. L. (2022). Fasylytatsiia yak metod formuvannia spryiatlyvoho sotsialno-psykholohichnoho klimatu ta partnerstva v zakladi vyshchoi osvity [Facilitation as a method of forming a favorable socio-psychological climate and partnership in a higher education institution]. *Osvita ta pedahohichna nauka – Education and Pedagogical Sciences*, 2(180), 59–69. DOI: [https://doi.org/10.12958/2227-2747-2022-2\(180\)-59-69](https://doi.org/10.12958/2227-2747-2022-2(180)-59-69) [in Ukrainian].

8. Nesterenko, V. V. (2014). Fasylytatyvna pidtrymka studentiv u protsesi yikhnoi samorealizatsii i samorozvytku yak subiektiv samostiinoi navchalnoi diialnosti [Facilitative support for students in the process of their self-realisation and self-development as subjects of independent learning activity]. *Zbirnyk naukovykh prats Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Pedagogichni nauky – Collection of scientific works of Kherson State University. Pedagogical sciences*, (65), 248–254 [in Ukrainian].

9. Nefedchenko, O. I. (2023). Rozvytok tekhnolohii evrystychnoi osvity v ukrainskii vyshchii pedahohichnii shkoli [Development of heuristic education technologies in Ukrainian higher pedagogical schools]. Sumy: Sums'kyi derzhavnyi universytet [in Ukrainian].

10. Pobirchenko, N. S. (2012). Kompetentnisnyi pidkhid u vyshchii shkoli: teoretychnyi aspekt [Competence-based approach in higher education: theoretical aspect]. *Osvita ta pedahohichna nauka – Education and Pedagogical Sciences*, (3), 24–31 [in Ukrainian].

11. Hardika, N., Aisyah, E., & Gunawan, I. (2018). Facilitative Learning to Improve Student Learning Creativity. In: *Advances in Social Science, Education and Humanities Research : Proceedings of the 3rd International Conference on Educational Management and Administration (CoEMA 2018)*. (Vol. 269, pp. 98–107). Atlantis Press. DOI: <https://doi.org/10.2991/coema-18.2018.44>

12. Munandar, S. C. U. (1999). Creativity and Education: A Study of The Relationships between Measures of Creative Thinking and A Number of Educational Variables in Indonesian Primary and Junior Secondary Schools. Jakarta: Ditjen Dikti Depdikbud.

13. Rogers, C. (1969). *Freedom to Learn: A View of What Education Might Become*. (1st ed.). Columbus, Ohio: Charles Merrill Excerpts.

14. Print, M. (2015). *Education for Democratic Citizenship in Europe: Policies, Programs and Pedagogical Strategies*. Strasbourg: Council of Europe.

Краснова Н. П. Реалізація компетентнісного підходу в освітньому процесі закладу вищої освіти засобами фасилітації

У статті розглянуто можливості інтеграції фасилітаційного підходу у процес реалізації компетентнісної парадигми підготовки фахівців у закладах вищої освіти, визначено професійну компетентність як інтегративну характеристику професійної ідентичності особистості, яка вміщує спеціалізовану, соціокультурну, психоемоційну, інформаційно-аналітичну, комунікативну складові; охарактеризовано проблемно-орієнтовану модель на якій базується фасилітаційне навчання, ключовими характеристиками якої є: роль викладача як фасилітатора навчального процесу, визначення студентів як головних суб'єктів освітньої діяльності, використання індивідуального й колективного досвіду студентів як важливого навчального ресурсу, застосування фасилітаційної лексики та стратегій комунікації, зниження психологічної напруги у навчанні, акцент на креативності як очікуваному результаті освітньої діяльності, використання рефлексивних форм оцінювання, які поєднуються з розвитком критичного мислення. Визначено технології та методи, що моделюють технологічні та організаційні процеси навчання, такі як: кейс-метод, аналіз критичних інцидентів, метод свідомості конфронтації, діалогові практики, ділові ігри, проєктні та евристичні технології навчання, спрямовані на формування автентичного інтелектуального досвіду та комплексному розвитку професійних компетентностей студентів.

Ключові слова: компетентнісний підхід в освітньому процесі, професійна компетентність, засоби фасилітації, інтерактивні методи навчання, проблемно-орієнтована модель навчання в закладі вищої освіти.

Krasnova N. P. Implementation of a competency-based approach in the educational process of a higher education institution through facilitation

The article considers the possibilities of integrating the facilitation approach into the process of implementing the competency paradigm of training specialists in higher education institutions, defines professional competence as an integrative characteristic of the professional identity of an individual, which includes specialized, socio-cultural, psycho-emotional, informational-analytical, and communicative components. The problem-oriented model on which facilitative learning is based is described, the key characteristics of which are: the role of the teacher as a facilitator of the educational process, the identification of students as the main subjects of educational activity, the use of individual and collective experience of students as an important educational resource, the use of facilitative vocabulary and communication strategies, the reduction of psychological stress in learning, the emphasis on creativity as the expected result of educational activity, the use of reflective forms of assessment, which are combined with the development of critical thinking. Technologies and methods that model technological and organizational learning processes are identified, such as: case method, critical incident analysis, method of confrontation consciousness,

dialogic practices, business games, project and heuristic learning technologies aimed at the formation of authentic intellectual experience and the comprehensive development of students' professional competencies.

Key words: competency-based approach in the educational process, professional competence, facilitation tools, interactive teaching methods, problem-oriented model of learning in a higher education institution.

Стаття надійшла до редакції 21.10.2025 р.

Прийнято до друку 21.11.2025 р.

Опубліковано 19.12.2025 р.

Creative Commons Attribution 4.0
International (CC BY 4.0)

